

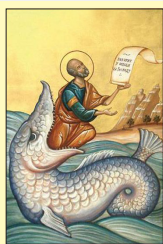
CREDINȚA STRĂBUNĂ

REVISTĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ A ALBA IULIEI ♦ Anul XXVII ♦ Nr. 3 (372) ♦ MARTIE 2017

Alesul lui Dumnezeu: Ioan sau Iona?

Ce aflăm despre Iona? Să fie el „cel ales”? În cartea sa ni se relatează cum a fost chemat de Dumnezeu și trimis la Ninive să propovăduiască împotriva „răutății”.

» Pagina 4

Mărtisorul „funia anului”

Începutul primăverii calendaristice este marcat prin dăruire și simbolism. Mărtisorul, semnul sosirii primăverii, trebuie ales cu mare grijă înainte de a fi oferit în dar.

» Pagina 5

Din viața eparhiei

- ✎ Seminar pentru tineri, în protopopiatul Târnăveni
- ✎ Itinerariu pastoral-misionar al Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop Irineu, în județul Mureș
- ✎ Seară de film, în protopopiatul Blaj

Paginile 2-3

Varia

- ✎ Importanța iertării în viața noastră
- ✎ Sfântul Sofronie, patriarhul Ierusalimului
- ✎ Conferința episcopilor ortodocși din Germania

Pagina 7

Simpozion de martirologie la Alba Iulia

În Duminica Sfintei Cruci din Postul Mare, cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop Irineu, a avut loc ediția a III-a a Simpozionului de Martirologie, intitulat *România de azi și martirii*, organizat de către Arhiepiscopia Ortodoxă a Alba Iuliei, Facultatea de Teologie Ortodoxă din Alba Iulia, Fundația Aiud și Schitul „Înălțarea Sfintei Cruci” din Aiud. În Aula A9 a Universității „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia s-au reunit personalități de seamă ale vieții culturale și teologice din întreaga țară, care au susținut prelegeri despre suferințele martirilor din temnițele comuniste și despre tendințele seculare ale lumii post-moderne.

Evenimentul a fost deschis cu rugăciunea de binecuvântare a Părintelui Arhiepiscop Irineu, după care domnul prof. dr. Pavel Chirilă a prezentat programul întâlnirii și câteva aspecte succinte referitoare la Centrul de cercetări martirologice de la Aiud. În continuare, au fost expuse comunicări pe marginea temei de către următorii invitați: Răzvan Codrescu, *Mucenicia Părintelui Calciu-treptele mărturisirii*; Gheorghe Ardelean, *Don Quijote: o problemă de etică-reprezentări în literatura gulagului românesc*; Sorin Lavric, *Inițierea prin suferință*; Claudiu Târziu, *Terorism și sfințenie în România ultimului secol*; Corneliu Zeană, *Gândurile și viața unor*

urmași ai celor uciși la Aiud; Andrei Dîrlău, *Corectitudinea politică-noua utopie*; Dan Puric, *Martirii creștini în conștiința tinerei generații*; Pr. prof. univ. dr. Vasile Mihoc, *Martiriul în Sfânta Scriptură*. De asemenea, au fost prezentate două materiale video despre temnițele Aiudului și despre preotul mărturisitor Mihai Lungeanu, realizate de către Virgil Răzeșu și monahul Moise.

La finalul manifestării, Arhipăstorul nostru a rostit un cuvânt sensibil despre calea îngustă a crucii și a jertfei prin care au trecut martirii și prin care suntem chemați să trecem și noi, creștinii autentici, pentru a ajunge la înviere și la biruință definitivă. Aducând un pios omagiu mărturisitorilor creștini din perioada comunismului, Înaltpreasfinția Sa a relevat modelul grăitor pe care aceștia ni-l pot oferi

în urcușul nostru spiritual spre sfințenie: „Privindu-i pe mărturisitorii din temnițele comuniste, suntem conștienți că există o mărturie coerentă pe care toți creștinii trebuie să fie gata să o dea, în fiecare zi, chiar cu prețul unor suferințe și sacrificii grele. Prin cruce atingem biruința. Creștinul este chemat, cu harul lui Dumnezeu, la o angajare uneori eroică, susținută de virtutea tăriei. Prin aceasta - după cum ne învață Sfântul Grigorie cel Mare - el poate ajunge «să iubească greutatea acestei lumi, în vederea răsplății veșnice»”.

Încercările prin care au trecut deținuții în închisorile comuniste au oglindit martiriul creștinilor din primele veacuri. Politeismul păgân al prigonitorilor a fost transformat, peste secole, în comunismul ateu; catacombele romane au devenit celulele reci de temniță, în timp ce veșmintele mucenicilor s-au prefăcut în zeghe de deținut. Pe unii ca aceștia, toți cei prezenți la eveniment i-au cinstit ca pe niște „mai-mari ai noștri” care l-au mărturisit pe Hristos chiar și cu prețul sângelui, fără a aștepta o recompensă în viața de pe pământ. Prin aceasta, noi suntem îndemnați să ei, astăzi, se bucură și se desfășoare în panteonul sfinților din ceruri, după cum amintează Ierarhul nostru în cuvântul de încheiere.

CJM
YIK

✎ Pr. Oliviu Botoi

Cuvântul
ierarhului

Înnoirea vieții prin pocăință

Omul păcătos caută să guste din plin din cupa plăcerilor deșarte și a poftelor dezordonate, nesocotind voința divină. Îndepărtându-se de Dumnezeu, el va ajunge la o prăbușire sigură. Starea de împătimitare, care este o moarte sufletească, cu toată fericirea ei aparentă, nu-l satisface pe om. Sfântul Ierarh Nicolae Velimirovici afirmă: „Traista unei astfel de fericiri e spartă la fund. Oricât ai băga în ea, tot goală rămâne”. Într-adevăr, fără Dumnezeu nu poți avea bucurie, nici speranță, nici viitor sigur.

Păcatul îl desfigurează pe om, fiind cel mai mare dușman al fericirii și cauzând moartea sufletului. Când păcătosul manifestă căință pentru îndreptare, Dumnezeu Cel „îndelung-răbdător și mult-milostiv” (Ps. 102, 8) Își întinde spre acesta brațele părintești pline de binecuvântare și de harul iertării. Judecata morală a lui Dumnezeu depășește cadrele înguste, rigide și sufocante ale justiției umane, având în vedere

valoarea intrinsecă a persoanei umane, pe care o cuprinde în razele iertării. Stăpânul ceresc poate șterge orice păcat, încât „să-l facă pe păcătos să strălucească mai mult decât razele soarelui”, precum afirmă Sfântul Ioan Gură de Aur.

Prin convertire, firea veche, robită păcatului, este transformată într-o fire nouă și virtuoasă. De aici se vede cât de mare este iubirea lui Dumnezeu „pentru un păcătos care se pocăiește”, de a cărui întoarcere se bucură și îngerii lui Dumnezeu (cf. Lc. 15, 10). Sfântul Ioan Scărarul definește pocăința ca fiind „înnoirea Botezului” sau „un legământ cu Dumnezeu prin lucrarea faptelor bune, potrivnice păcatelor făcute mai înainte”. Pocăința este, deci, o mărturisire, prin fapte bune, a credinței și a numelui de creștin.

Omul trebuie să manifeste o durere sinceră și o întristare profundă, pentru că prin păcat L-a jignit pe Dumnezeu și a pierdut comuniunea cu Hristos. Omul trebuie

să recunoască faptul că păcatul a introdus în conștiința lui o dezbinare care, apoi, i-a cuprins întreaga viață și l-a despărțit de Dumnezeu și de frați. Deci, este necesară examinarea conștiinței care înseamnă confruntare sinceră și senină cu legea interioară, cu normele evanghelice, propuse de Biserică, și cu Hristos Însuși, Care ne este Învățător și Model de viață. Astfel se naște în suflet adevărata pocăință, ca răspuns la iubirea milostivă a lui Dumnezeu, Care „ne-a iubit întâi” (I In. 4, 19).

Mulți dintre cei care își mărturisesc păcatele, în scaunul Spovedaniei, nu se îndreaptă, nu se schimbă, pentru că nu se căiesc vărsând lacrimile unei dureri sincere pentru păcat. Având sufletul tare ca piatra, se spovedesc, dar nu se convertesc. Ei nu au acea iubire pentru Dumnezeu care să le topească învârtosarea inimilor și să stoarcă din ele acele lacrimi care sunt „al doilea Botez”, având puterea de a spăla păcatele. Sfântul Ambrozio al Milanului spune, re-

feritor la cele două convertiri, că în Biserică „există apa și lacrimile: apa Botezului și lacrimile Pocăinței”.

Noi, care prin Botez am renunțat la diavol și la toate lucrurile sale și am făcut legământ cu Hristos, Mântuitorul nostru, nu se cuvine să adorăm idoli falși, adică pasiunile înrobitoare. Sfântul Apostol Pavel îndeamnă: „Să nu fiți părtași la faptele cele neroditoare ale întinericului” (Efes. 5, 11). Suntem datori, așadar, să ne angajăm în lupta cea bună a credinței, revelând în conduita noastră o viață triumfătoare împotriva morții spirituale și împotriva demonilor care caută să ne distrugă frumusețea sufletească. Această luptă morală demnă de un om va fi, în mod cert, încununată, căci răstignindu-ne natura cea veche robită de păcat, putem altoi în ea pe omul cel nou, prieten al lui Dumnezeu.

✠ IRINEU

Arhiepiscop al Alba Iuliei

✱ Sinaxarul lunii Martie

Sfântul Cuvios Gherasim de la Iordan

Cuviosul Gherasim, lauda pustnicilor, provenea din părțile Lichiei. Din tinerete, având cuget dumnezeiesc, s-a îngădit cu frica lui Dumnezeu. Primind sfințitul chip monahicesc, mai întâi s-a dus în cea mai îndepărtată pustie a Tebaidei din Egipt, unde a viețuit o vreme în nevoițe duhovnicești, după care s-a întors iarăși la Lichia, în patria sa. După aceea a venit în Palestina, la sfârșitul împărăției lui Teodosie cel Tânăr (408-450), și s-a sălășluit în pustia Iordanului, în care strălucea ca o stea luminoasă cu razele cele pline de fapte bune.

Aici, aproape de râul Iordan, a întemeiat o mănăstire. În această îi primea pe cei începători, iar părinților celor înaintați le dădea în pustie chilii sihăstrești. Erau sub mână lui, în pustie, nu mai puțin de șaptezeci de viețuitori, cărora le era dată rânduiala vieții monahale de către Cuviosul Gherasim, astfel: cinci zile pe săptămână fiecare ședea în pustniceasca sa chilie, singur, în tăcere, îndeletnicindu-se cu lucrul mâinilor; se hrănea cu puțină pâine uscată, pe care o aducea cu sine din mănăstire, apă și curmale. Sâmbăta și duminica toți veneau în mănăstire și se adunau în biserică la Sfânta Liturghie, îm-

părtășindu-se cu Preacuratele și de viață făcătoarele Taine ale lui Hristos. După aceea, intrând în trapeză, mâncau fierțură și beau puțin vin, întru slava lui Dumnezeu. De asemenea, aveau poruncă de la părințele lor ca, ieșind din chilie, să nu-și închidă ușa, ci să lase chilia deschisă, ca oricine ar fi voit să intre și să ia ce i-ar plăcea din acele lucruri, să nu fie oprit. Toți aveau o inimă și un suflet, trăind cu conștiința că nimic nu este al lor, ci toate sunt de obște.

Atât de mult s-a împărtășit Sfântul Gherasim de viața dumnezeiască, încât și fiarele sălbătice i se supuneau. Din scrierea vieții sale aflăm că într-o zi, pe când mergea prin pustia Iordanului, a întâlnit un leu fioros care răgea cumplit din cauză că îi intrase în labă un spin. Sfântul Gherasim i-a scos spinul și, din acel moment, leul nu l-a mai părăsit niciodată pe cuvios, urmându-l pretudindeni, ca un adevărat ucenic, iar după trecerea sa la cele veșnice, leul s-a dus la mormântul sfântului, unde a răcnit cu putere și a murit. Biserica Ortodoxă face pomenirea Sfântului Cuvios Gherasim de la Iordan în data de 4 martie a fiecărui an.

✱ TRADIȚII ROMÂNEȘTI ÎN LUNA MARTIE

» continuare în pag. 5

Mărțișorul — „funia anului”

Începutul primăverii calendaristice este marcat prin dăruire și simbolism. Mărțișorul, semnul sosirii primăverii (sau, cum îi spune englezul, *after winter*), trebuie ales cu mare grijă înainte de a fi oferit în dar. Ar trebui ca fiecare mărțișor să reprezinte persoana căreia îi este dăruit. Și urarea trebuie să fie făcută pe măsură. Un coșar poate transmite bunăstare, trifoilul — noroc sau ghiocelul poate exprima gingășia, trandafirul — dragostea sinceră, iar crinul — puritatea.

Românii sărbătoresc într-un mod aparte venirea primăverii, la începutul lunii martie. Conform vechiului calendar roman, 1 martie era prima zi din an, în care se celebra sărbătoarea *Matronalia*, în timpul căreia se desfășurau serbările

lui Marte, zeul forțelor naturii, al primăverii și al agriculturii.

Semnificația mărțișorului a rămas aceeași de-a lungul timpului: este un simbol al primăverii, al revenirii la viață. La originile mărțișorului a stat o monedă de aur, sau de argint după alte surse, la care se atăsa o sfoară făcută din două fire răsucite, una roșie și alta albă (sau alb și negru), ce semnificau lupta vieții asupra morții sau a sănătății împotriva bolii, și care era purtată, în general, de către persoanele sensibile (copii și fete tinere). Exista credința conform căreia această amuletă aducea noroc și fericire. Despre mărțișor a început să se vorbească mai târziu, primele informații fiind furnizate de către folcloristul Simion Florea Marian.

✱ LUNA MARTIE ÎN ISTORIE

3 martie 1878: A avut loc încheierea Tratatul de pace de la San Stefano, Turcia, care a pus capăt Războiului ruso-româno-turc, dintre 1877-1878;

5 martie 1889: A fost inaugurat palatul Ateneului Român din București;

7 martie 1441: Iancu de Hunedoara a devenit voievod al Transilvaniei;

14 martie 1854: S-a născut Alexandru M. Macedonski, poet și prozator, dramaturg, șef de cenaclu literar și publicist român;

20 martie 1820: S-a născut Alexandru Ioan Cuza, domnitor al Moldovei și al Valahiei, domnitor al Principatelor Unite, cel care a pus bazele naționalității românești;

26 martie 1881: Parlamentul român a votat transformarea României în regat, Carol I fiind încoronat rege, la 1 mai 1881;

31 martie 1877: Guvernul României a decis mobilizarea generală a armatei pentru Războiul de Independență.

Seminar pentru tineri, în protopopiatul Târnăveni

Întrucât anul 2017 a fost declarat de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române ca An omagial al sfințelor icoane, al iconarilor și pictorilor bisericești, Grupul de Inițiativă și Misiune pentru Tineret al Protopopiatului Ortodox din Târnăveni — format cu scopul de a atrage tânără generație spre Hristos și spre Biserica Sa — a organizat, în data de 7 martie a.c., între orele 10-12, la biserica „Înălțarea Sfintei Cruci” din Târnăveni, seminarul cu tema „Scurtă prezentare a erminiei picturii ortodoxe”, prezentat de către părintele Sorin Bejan, slujitor al parohiei Cerghid.

La chemarea Bisericii au răspuns afirmativ tineri frumoși și dornici de a învăța cât mai multe lucruri interesante din tainele icoanei ortodoxe. Aceștia au venit de la Liceul Teoretic „Andrei Bârseanu”, împreună cu doamna profesoară Maria Hârșan, de la Colegiul Tehnic din Târnăveni, însoțiți de către domnișoarele profesoare Mădălina Constantin și Podar Mihaela, și de la Școala Gimnazială „Traian”, însoțiți de către doamna profesoară Carmen Gogean. Le mulțumim cu această ocazie profesorilor și elevilor acestor unități școlare pentru susține-

rea și deschiderea lor față de orice acțiune pe care dorim să o desfășurăm în rândul tinerilor.

Am învățat din această veritabilă lecție de ortodoxie faptul că „țelul artei este să-l pregătească pe om pentru moarte, arând și grăpând sufletul său pentru a-l face capabil să se îndrepte spre bine” (Andrei Tarkovski) și că icoana trebuie să fie ca o „punte între cele două lumi — cerească și pământească, Biserica și lume” (Paul Evdokimov). De asemenea, am învățat că artistul nu poate fi surd la chemarea adevărului, pentru că, spunea același Tarkovski, „frumosul rămâne ascuns pentru cei care nu sunt în căutarea adevărului”.

La sfârșitul acestei întâlniri, au fost adresate întrebări elevilor, iar cei care s-au remarcat prin răspunsurile lor au fost răsplățiți cu premii ce au constatat în icoane. Mulțumim Bunului Dumnezeu Care ne-a ajutat să organizăm acest eveniment și ne rugăm Lui să picteze în sufletele celor ce au fost prezenți chipul Domnului Hristos care întrece orice frumusețe.

✱ Pr. Marius Filip

Expoziția „Flori pentru femei”
organizată de Societatea Femeilor Ortodoxe

În după-amiaza zilei de 7 martie a.c., Societatea Femeilor Ortodoxe, în parteneriat cu Arhiepiscopia Ortodoxă Alba Iulia și cu Facultatea de Teologie Ortodoxă, a organizat vernisajul expoziției de pictură, intitulat „Flori pentru femei”. Tablourile cu peisaje florale naturale au fost realizate de către doamnele pictor Laurenția Stoia și Ana Muntean-Jilinschi.

În deschiderea evenimentului, doamna Maria Bolea, președinta Societății Femeilor Ortodoxe din Arhiepiscopia noastră, a adresat un cuvânt de bun venit invitaților.

Mesajul de binecuvântare și de felicitare al Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop Irineu adresat doamnelor din Societate a fost transmis de către părintele Oliviu Botoi, consilier cultural în cadrul Eparhiei. De asemenea, părintele prof. univ. dr. Mihai Himcinschi, decanul Facultății de Teologie, a rostit un scurt cuvânt despre valoarea femeii creștine în societatea contemporană.

În continuare, domnul pictor Nicolae Toma a susținut un discurs despre valoarea artistică a picturilor din cadrul expoziției.

Pe lângă activitățile culturale, membrele Societății Femeilor Ortodoxe din Arhiepiscopia Alba Iuliei dau dovadă de un interes aparte în promovarea și valorificarea virtuților creștine în familie și societate, implicându-se și în desfășurarea unor programe care vizează atât copiii, cât și persoanele vârstnice aflate în situații de risc social sau în situații de dependență, precum și în încurajarea formării tinerilor în spiritul tradiției creștine prin promovarea valorilor spirituale românești.

✱ Prof. Simona Himcinschi

Ziua Internațională a Femeii,
sărbătorită în parohia Sânmiclăuș

Cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Irineu, Arhiepiscop al Alba Iuliei, sub îndrumarea Protopopiatului Ortodox Blaj și la inițiativa Consiliului Parohial Sânmiclăuș, în data de 8 martie 2017, în biserică „Sfântul Ierarh Nicolae” din localitate, a avut loc a doua ediție a programului duhovnicesc-artistic intitulat „Maica Domnului — mama noastră, a tuturor”.

În cadrul acestui eveniment, au avut loc prezentări de programe artistice cu temă religioasă, prin care s-a dat un sens duhovnicesc zilei de 8 martie. Acțiunea a început cu slujba de *Te-Deum*, după care tânără Ana-Maria Popa, de la parohia Sânmiclăuș, a prezentat referatul cu tema „Maica Domnului — model sublim pentru mamele creștine”, evidențiind faptul că Maica Domnului este modelul

de netăgăduit pentru orice femeie creștină și este mamă nu numai pentru Domnul Hristos, ci și pentru noi toți. În continuare, au fost intonate poezii și cântece religioase închinare Fecioarei Maria și tuturor mameilor, de către tinerii și copiii din parohiile Sânmiclăuș, Biia, Șona, Pânade, îndrumați fiind de către preoții parohi și profesorii de religie.

La final, elevii au fost răsplățiți de organizatori cu dulciuri de post, iar părintele protopop Ovidiu Pop a adresat un scurt mesaj despre importanța păstrării tradiției bisericești a Postului și a atitudinii creștinului în această perioadă și i-a felicitat pe cei implicați, apreciind faptul că această acțiune în care au fost implicați tinerii este prima de acest gen pe anul 2017, la nivel de parohie, din protopopiatul nostru.

✱ Pr. Claudiu Moldovan

Proiectul „Școala Familiei” continuă la Alba Iulia

Duminică, 12 martie a.c., a reînceput, la Alba Iulia, proiectul național „Școala Familiei”. Organizatorul acestei noi serii este Centrul Cultural-Catehetic „Părintele Teofil Părăian” din cadrul parohiei Alba Iulia-Orizont.

În societatea în care trăim și în care încercăm să ne educăm propriile vârstare, relația dintre copii și părinți este perturbată de numeroși factori, incluzând un program încărcat, lipsa timpului, stres, suprastimulare, creșterea sentimentului de neîmplinire și frustrare, scăderea motivației și creșterea nevoii de evadare și relaxare. În plus, societatea actuală hiper-informatizată, mediatizată și de consum are tendința de a reconfigura familia. În acest context, copiii pot suferi emoțional, psihologic și fizic din mai multe motive: lipsa de afectivitate din partea părinților ocupați, obosiți și stresați; lipsa de unitate în ceea ce privește autoritatea parentală în familie; copiii sunt aproape captivi în mediul virtual și sunt sedentari; lipsa de mișcare și de sport; alimentația tot mai chimizată și nesănătoasă ș.a.

Cunoscând aceste realități și conștientizând efectele nocive asu-

pra vieții și educației copiilor noștri, un grup de profesori, medici, psihologi și psihoterapeuți din țară, coordonați de către biofizicianul Virgiliu Gheorghe, au inițiat acest program național „Școala Familiei”, care, în prezent, se derulează în 11 județe din țară. Proiectul își propune să ofere părinților competențe parentale necesare creșterii și educării copiilor în condițiile provocărilor lumii contemporane, prin participarea la ateliere de parenting și conferințe susținute de către formatori specializați. Dintre obiectivele „Școlii Familiei” amintim: informarea părinților despre riscurile care pot exista în creșterea și educarea copiilor; stimularea părinților pentru a face schimbări pozitive în familiile lor; facilitarea creării de micro-comunități de sprijin pentru părinți.

Școala Familiei se adresează părinților și viitorilor părinți, educatorilor și profesorilor, dar și tuturor celor care au un cuvânt de spus în educarea copiilor. Modelul propus de noi este unul al educației pentru caracter, cultivând în sufletele copiilor anumite trăsături care să-i ghideze în viață chiar și atunci

când părinții nu vor mai fi lângă ei. La „Școala Familiei”, părinții sunt ajutați să învețe să dezvolte în sufletele celor mici calități sau virtuți, cum ar fi: demnitatea, onestitatea, curajul, cinstea, curăția, responsabilitatea, aplicând principiul *Schimbările mici produc efecte mari. O schimbare mică în familia noastră va produce în timp o schimbare mare.*

Programul se desfășoară sub formă de module. Acestea sunt întâlniri tematice cu părinții, fiecare modul punând accent pe informații practice și relevante pentru problemele cu care se confruntă adulții în creșterea și educația copiilor. Durata unui modul este de 3 ore: o oră și jumătate este prezentarea teoretică, iar cealaltă parte pune accentul pe învățarea experiențială, prin exemple, jocuri de rol, simulări și alte activități practice.

Vă reamintim faptul că proiectul „Școala Familiei” a debutat anul trecut, în perioada septembrie-decembrie 2016, la Alba Iulia, la Biserica Memorială Mihai Viteazul și la Biserica „Sfinții Apostoli Petru și Pavel”.

✱ Pr. Sabin Vodă

Întâlnirea tinerilor elevi la Band, județul Mureș

Cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Irineu, Arhiepiscop al Alba Iuliei, în ziua de 11 martie a.c., Grupul de Inițiativă pentru Tineret din protopopiatul Târgu-Mureș, în colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Mureș și Parohia Ortodoxă Band, a organizat prima întâlnire cu tinerii din acest an. Întâlnirea s-a intitulat „Icoanele din sufletul tinerilor” și s-a pliat pe tematica Anului omagial al sfințelor icoane, al iconarilor și pictorilor bisericești. Invitatul acestei întâlniri, părintele Teodor Fărcaș, le-a prezentat tinerilor un frumos material despre icoane și diferențele dintre idolatria „interzisă” în perioada veterotestamentară și închinarea la icoane. Părintele a explicat partea interioară a „icoanei din fiecare suflet bun”, în care se reflectă chipu-

rile sfinților și a Modelului suprem – Mântuitorul Iisus Hristos.

În a doua parte a întâlnirii, părintele protopop Olimpiu Zăhan le-a prezentat tinerilor locațiile unde sunt păstrate Sfânta Mahramă și prima pictură a Maicii Domnului realizată de către Sfântul Evanghelist Luca, și le-a captat atenția cu poveștile legate de icoane făcătoare de minuni prezente pretutindeni, evidente mărturii palpabile pentru cei ce se împotrivesc cinstirii icoanelor. O intervenție interesantă a avut domnul director Gheorghe Creți, om de bună credință și dăruire, care le-a povestit elevilor câteva momente cruciale din propria viață, în care a fost salvat de prezența unei iconițe pe care o avea asupra sa.

La întâlnire au participat tineri elevi din parohiile Band, Nazna,

Sâncraiu de Mureș, Fânațele Bandului și Hărtău, însoțiți de către preoții parohi și profesorii de religie. În cadrul activității s-au purtat discuții libere între participanți, au avut loc schimburi de experiențe între tinerii talentați și s-au putut admira icoane pictate de către elevi. Părintele paroh Lucian Crișan, în calitate de gazdă, a mulțumit celor prezenți, asigurându-i că vor fi așteptați în fiecare an cu mult drag în comuna Band.

În aceeași zi, în incinta Spitalului Județean de Urgență Mureș, la inițiativa părintelui protopop Olimpiu Zăhan, ca în fiecare an de „Ziua Mondială a rinichiului”, a fost oficiată Sfânta Taină a Maslului de către șapte preoți, slujitori la spitalele din Târgu-Mureș. Gazde primitoare au fost domnul manager Claudiu Puiaș și cei doi preoți capelani: Florin Țifrea și Cristian Gâdea, slujitori în cadrul Spitalului Județean de Urgență Mureș.

Toate aceste activități binecuvântate au menirea de a răspunde chemării glasului Mântuitorului Iisus Hristos, de a-L propovădui prin cuvânt, rugăciune și fapte bune față de „cei mai mici”, pentru a deveni mari în Împărăția cerurilor.

✱ Pr. Horațiu Sita

Seară de film, în protopopiatul Blaj

Cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Irineu, Arhiepiscop al Alba Iuliei, în anul 2017 continuă programul de proiecții de film sub genericul: „Seară de film în Blaj”. Astfel, Grupul de Inițiativă pentru Tineret din cadrul protopopiatului Blaj a organizat, la început de primăvară, proiecția filmului *Hoțul de cărți*.

Pe parcursul celor doi ani de proiecții de film religioși și artistic,

tinerii participanți au dovedit un interes deosebit, așteptând cu nerăbdare fiecare întâlnire de acest gen. Pe marginea fiecărei ecranizări, părintele Ștefan Cătăușă, profesor de religie în cadrul Liceului „Ștefan Manciulea”, reușește să realizeze introspecții și analize psihologice ce stărnesc discuții inedite între tinerii participanți.

Ne propunem ca și anul acesta să desfășurăm în continuare proiecțiile de film, cu teme actua-

le și de interes pentru cei prezenți. Scopul acestor acțiuni este de a promova în rândurile tinerilor elevi folosirea timpului liber într-un mod cât mai util, de a socializa și a lega prietenii durabile în duh hristocentric, sub coordonarea membrilor Grupului de Inițiativă pentru Tineret al Protopopiatului Blaj, din care fac parte cadre didactice, preoți și elevi.

✱ Pr. Ovidiu Pop

✱ Evenimente

Itinerariu pastoral-misionar al Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop Irineu, în județul Mureș

În ziua de 13 martie a.c., Înaltpreasfințitul Părinte Irineu, Arhiepiscop al Alba Iuliei, însoțit de către părintele protopop Olimpiu Zăhan, a efectuat o serie de vizite pastorale în municipiul Târgu-Mureș. În itinerariul său pastoral-misionar, Ierarhul nostru s-a întâlnit cu domnul comisar șef Dumitru Bîltag, șef al Inspectoratului de Poliție Județean Mureș. După această întrevedere, Arhipăstorul Alba Iuliei a vizitat sediul Inspectoratului Școlar Județean Mureș, coordonat de către doamna inspector școlar general Maria Kozak. Aici, a avut o întâlnire cu personalul de specialitate și cu personalul auxiliar din cadrul instituției. În continuare, Părintele Arhiepiscop Irineu a poposit în mijlocul elevilor de la Colegiul Agricol „Traian Săvulescu”, cărora le-a pus la suflet un scurt cuvânt de învățătură. Director al acestei unități de învățământ este domnul profesor Viorel Socol. Chiriarhul nostru și-a continuat programul pastoral-misionar la Spitalul Clinic Județean de Urgență Târgu-Mureș, unde a avut o întrevedere cu Dr. Claudiu Puiaș, managerul acestei instituții. De asemenea, a vizitat capela din incinta spitalului. În a doua parte a zilei, Înaltpreasfințitul Părinte Irineu a efectuat o vizită de lucru pe șantierele în derulare de la biserica parohiei Târgu-Mureș Orizont, păstorită de către părintele Petru Sala, și de la biserica parohiei Târgu-Mureș Belvedere, păstorită de către părintele Mircea Florea.

A doua zi, Înaltpreasfințitul Părinte Irineu și-a continuat itinerariul pastoral-misionar în județul Mureș. Astfel, Ierarhul nostru a efectuat vizite arhieresti în protopopiatul Târnăveni, fiind însoțit de către părintele protopop Sergiu Dumitru. Arhipăstorul Alba Iuliei a început seria vizitelor arhieresti la șantierul de pictură de la biserica cu hramul „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” din parohia Cerghid, unde păstorește părintele Sorin Bejan. În continuare, Chiriarhul nostru a vizitat Spitalul Municipal „Dr. Gheorghe Marinescu” din Târnăveni. Împreună cu doamna manager Ec. Szuszanna Megheșan, a ales locul în care va fi pusă piatra de temelie în vederea construirii unui nou locaș de închinare pentru pacienții internați în spital.

Aflat în municipiul Târnăveni, Arhiepiscopul nostru s-a întâlnit cu domnul primar Sorin Megheșan și cu angajații Primăriei municipiului, cărora le-a adresat un scurt cuvânt de învățătură despre responsabilitatea pe care o avem în fața lui Dumnezeu, atunci când suntem în slujba semenilor noștri. Mai apoi, Înaltpreasfințitul Părinte Irineu, în cadrul unei ore de Religie, le-a vorbit elevilor clasei a VII-a A de la Școala Gimnazială „Avram Iancu” din municipiul Târnăveni. Alături de Ierarhul nostru s-au aflat și domnul primar Sorin Megheșan, doam-

na director Maria Bărbat, doamna director-adjunct Sanda Ghira și doamna profesor de religie Doina Barb. În după-amiaza zilei, Părintele Arhiepiscop Irineu a poposit în parohia Bobohalma, unde a fost întâmpinat de către o mulțime de credincioși, în frunte cu părintele paroh Marius Filip. În biserica parohială cu hramul „Sânta Treime” din această localitate, Arhipăstorul nostru le-a pus la suflet numeroșilor creștini un cuvânt despre foloasele duhovnicești pe care le putem dobândi în Postul Mare.

În ziua de 15 martie, începând cu ora 9.00, Arhipăstorul nostru a oficiat Sfânta și Dumnezeiasca Liturgie la Darurilor înainte-sfințite la biserica cu hramul „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” din parohia Luduș II, unde păstoresc preoții Constantin Savu și Lucian Voșloban, protopop al Protopopiatului Luduș. Ierarhul Alba Iuliei a adresat un cuvânt de învățătură credincioșilor prezenți într-un număr mare la Sfânta Liturgie, prin care le-a sădit în suflete îndemnuri duhovnicești de autentică trăire creștinească, de participare și pregătire intensă, mai ales în această perioadă binecuvântată a Postului Mare. Însoțit de către părintele protopop Lucian Voșloban, Înaltpreasfințitul Părinte Irineu a poposit la Școala Gimnazială „Ioan Vlăduțiu” din orașul Luduș. Aflat în această unitate școlară, în cadrul orei de religie la clasa a V-a A, Chiriarhul nostru le-a oferit celor 26 de învățăcei alese povești duhovnicești și le-a dăruit iconițe cu Mântuitorul Iisus Hristos. Alături de Înaltpreasfinția Sa au fost și domnul prof. Adrian-Ioan Banea – directorul școlii, doamna prof. Melania Călugăr – director-adjunct, doamna prof. Mărioara Dăian – diriginta clasei a V-a A și doamna Nadia Ghic – profesor de Religie. De asemenea, Arhiepiscopul nostru a mulțumit tuturor pentru căldura cu care a fost primit și a lăsat un frumos cuvânt scris în Cartea de Onoare a Școlii. În continuare, Arhierarul nostru a fost întâmpinat cu pâine și sare de către consilierii locali și de către angajații Primăriei Orașului Luduș. După ce a semnat în Cartea de Aur a orașului, Înaltpreasfințitul Irineu a rostit o scurtă cuvântare despre marea responsabilitate în munca pe care o desfășurăm în folosul semenilor noștri și spre slava lui Dumnezeu.

Șirul vizitelor arhieresti s-a încheiat la biserica cu hramul „Toți Sfinții” din parohia Luduș III. Comunitatea dreptslăvitoare, păstorită de către părintele Ilie Dăian, l-a primit cu o mare bucurie pe Ierarhul nostru. Înaltpreasfinția Sa i-a îndemnat pe credincioși să fructifice această perioadă pentru a se primeni atât trupește, cât și sufletește pentru a beneficia de bogatele roade duhovnicești ale Slăvitului Praznic al Învierii Domnului.

✱ Pr. Oliviu Botoi

Nu vom posti cu prisosință dacă nu ne vom feri de păcat

Postiți? Arătați-mi-o prin fapte! Prin care? De vedeți un sărac, aveți milă de el; un dușman, împăcați-vă cu el; un prieten înconjurat de bun nume, nu-l invidiați; o femeie frumoasă, întoarceți capul. Nu numai gura voastră să postească, ci și ochiul, și urechea, și picioarele, și mâinile și toate măduarele trupului vostru. Mâinile voastre să postească, rămânând curate de hrăpire și de lăcomie; picioarele, nealergând la teatru cu spectacole proaste; ochii, neprivind cu ispitire frumusețile străine. Hrana ochilor este ceea ce ei văd. Dacă văd o privilegie neîngăduită și potrivnică Legii, postul suferă din pricina aceasta, și mântuirea sufletului este vătămată întru totul; dacă e o privilegie îngăduită de Lege și fără greșală, postul se împodobește cu ea. Ar fi peste fire de ciudat ca, în vremea postului, să te abții de la hrana îngăduită, dar să te duci să guști privilegiile oprite. Nu mâncați carne? Atunci opriți și ochii de a privi nerușinarea. Asemenea, urechea voastră se

cade să postească. A posti pentru ureche înseamnă a o astupa pentru vorbirile de rău și pentru zavistii. „Nu aplecați urechea voastră la vorbirile deșarte” – este scris. Gura, pe de altă parte, trebuie să postească de injurii sau alte vorbiri rușinoase. La ce bun să postești de la carne de pasăre și de la pește, dacă vei sfâșia și ucide pe fratele tău?

Apoi, ceea ce trebuie să cercetăm, cu privire la post, este dacă am căpătat mai multă râvnă, dacă ne-am îndreptat unele din nedesăvârșirile noastre, dacă ne-am spălat de greșeli. E un obicei răspândit în vremea Postului Mare, de a ne întreba unii pe alții câte săptămâni am postit. Și îi auzim pe unii: o săptămână; pe alții: două; pe unii: toate. Dar unde-i prisosirea dacă săvârșim postul cu mâinile goale de fapte bune? Când cineva îți va zice: „Eu am ținut tot postul”, răspunde-i: „Eu aveam un dușman și m-am împăcat cu el, obișnuiam să bârfesc și m-am oprit, înjuram și m-am lăsat”. Ceea ce folosește negustorilor nu este atât să străbată o distanță considerabilă pe mare, ci de a aduce o bună încărcătură de mărfuri din belșug. Nu prisosim nimic cu postul dacă numai îl săvârșim, fără să ne gândim la nimic. Dacă postul ne este abținerea de la mâncare, odată ce au trecut cele patruzeci de zile, a trecut și postul. Dar, de ne vom abține de la păcat, postul acesta nu va înceta niciodată. Ne va fi de folos necontenit, iar înainte de Împărăția cerurilor, ne va aduce aici, pe pământ, bună răsplătire.

Sursa: Sfântul Ioan Gură de Aur, *Cuvinte alese*, Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2014, p. 105-107.

In memoriam: Părintele Constantin Drăgan 1948-2017

Cu toții să cinstim cu inima curată, cu toții să-i ferim pe cei ce au treapta cinstitei preoții, cunoscând că, dacă cineva iubește pe prietenul Împăratului, pe acela cu mult mai mult îl iubește Împăratul.

Sfântul Efrem Sirul,
Cuvânt despre Preoție

La început de martie, s-a mutat la cele veșnice părintele Constantin Drăgan, preot pensionar din localitatea Șard, protopopiatul Alba Iulia. Într-o atmosferă plină de har și rugăciune, luni, 6 martie a.c., un sobor de preoți și arhidiaconi, condus de către Înaltpreasfințitul Părinte Irineu, Arhiepiscop al Alba Iuliei, a săvârșit slujba înmormântării părintelui, așezându-l în locul de așteptare sfântă a lui Hristos.

Menirea preotului printre credincioși, pe lângă lucrarea pastoral-misionară, este și aceea de a purta pe umeri crucea Mântuitorului, îndeplinind întocmai cuvintele: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie” (Mt. 16, 24). În acest context, preoția rămâne o purtare continuă a crucii, de aceea mitropolitul Antonie de Suroj mărturisește, pe bună dreptate,

că preotul este „un om răstignit”. Un astfel de preot a fost părintele Constantin Drăgan, om simplu și complex în același timp, care prin muncă și dăruire, în 38 de ani, a reușit alături de comunitatea pe care a condus-o și, mai ales, alături de membrii Consiliului Parohial, să ridice un locaș impunător în parohia Craiva, cu hramul „Sfântul Ierarh Nicolae”.

Părintele Constantin Drăgan s-a născut la data de 15 iulie 1948, din părinții Constantin și Mărina Drăgan, fiind unicul fiu al familiei. Pregătirea școlară a început-o la Șard, iar după 4 ani a continuat-o la Școala Gimnazială din Ighiu. A absolvit apoi cursurile Liceului Teoretic „Horea, Cloșca și Crișan” din Alba Iulia, după care a urmat Facultatea de Teologie Ortodoxă din Sibiu, promoția 1972-1976. În luna august 1976, s-a înfățișat în fața Sfântului Altar cu tânăra Victoria Gherman din Șard, primind Taina Sfintei Cununii. În data de 22 octombrie a aceluiași an, a fost hirotonit preot de către Episcopul Emilian Bordaș pe seama parohiei Craiva, protopopiatul Alba Iulia, primind cu bucurie sfântă slujirea sacerdotală și misiunea ce i-a fost încredințată, iar în anul 1977, Dumnezeu a binecuvântat familia părintelui Constantin Drăgan cu fiica Ioana.

A păstorit cu simplitate și discreție parohia Craiva până în anul 2014, când s-a pensionat. Purtând cu demnitate și crucea familiei alături de cea a preoției, în ultimii ani ai vieții a fost supus la grele încercări, pe care le-a înfruntat cu credință și nădejde sfântă, până în ultimele clipe ale vieții, lăsând cu greu pe cineva să îi ofere sprijin și ajutor.

Odată cu strămutarea vetrei satului (din cauza alunecărilor de teren), în anul 1983 a avut loc punerea pietrei de temelie a noii biserici parohiale, pe o colină minunată. Noul locaș de cult a fost finalizat în anul 2003, ulterior fiind înfrumusețat cu pictură în tehnica „fresco”, realizată de către o vrednică fiică a satului, cu o catapeteasmă de lemn sculptat și cu alte odoare necesare desfășurării cultului divin. În anul 2004, Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Andrei a târnosit impunătoarea biserică, iar vrednicul părinte paroh a primit distincția de *iconom*.

Preacucernicul părinte Constantin a păstorit cu abnegație și dăruire în aceeași parohie, fiind încurajat și sprijinit în realizările administrative în special de către membrii Consiliului Parohial, dar și de către cele circa 60 de familii de buni credincioși care, alături de realizarea propriilor gospodării noi, au contribuit și la edificarea utilităților obștești: sfânta biserică, școala, casa parohială (începută în anul 1994) și căminul cultural.

Sfântul Iustin Popovici afirma odinioară: „Omul se naște cu adevărat nu atunci când îl naște mama sa, ci atunci când se naște întru Hristos Iisus pentru viața nemuritoare”. Prin misiunea pastorală, prin lucrarea de ctitor, dar și prin răbdarea în suferință, avem încredințarea că sufletul părintelui Constantin va fi așezat de către Domnul Hristos, pe Care l-a slujit, la viața cea nemuritoare, alături de drepții Săi.

 Pr. Teofil Slevaș

Alesul lui Dumnezeu: Ioan sau Iona?

La săvârșirea Tainei Sfântului Maslu, se rostesc șapte pericope apostolice și șapte pericope evanghelice. Acestea le urmează anumite rugăciuni prin care preoții cer binecuvântarea untdelemnului și revărsarea Harului lui Dumnezeu asupra celor ce vor fi unși cu acesta.

În prima rugăciune, preoții cer de la Dumnezeu har: „Însuși, Stăpâne Doamne, dă-ne har spre slujba Ta aceasta, precum ai dat lui Moise slugii Tale și lui Samuel iubitului Tău și lui Ioan alesului Tău și tuturor celor ce au bineplăcut Ție în fiecare neam și neam. Așa fă-ne și pe noi să fim slujitori ai legii Tale celei noi a Fiului Tău...”. Deducem din prima parte a acestui pasaj că este vorba de

trei personalități ale Vechiului Testament și cerem ca așa precum au slujit cei trei Legea Veche, să fim și noi slujitori ai Legii celei Noi. Despre Moise se spune că este slujitor (credincios), despre Samuel că este iubit de Dumnezeu, iar despre Ioan că este alesul Său. Se pune întrebarea: este vorba aici despre Ioan Botezătorul sau e vorba despre profetul Iona? Avem de a face oare cu o greșală de tipar sau de redactare?

Despre Sfântul Ioan Botezătorul nu se spune nicăieri că ar fi ales al lui Dumnezeu. Alegerea presupune mai multe persoane de aceeași valoare. Despre Sfântul Ioan Botezătorul se spune: „Nu s-a ridicat între cei născuți din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul;

totuși, cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el” (Mt. 11, 11). „Ioan este corolarul și încheierea Vechiului Testament, cel ce anunță și pregătește Împărăția cerurilor, dar nu el o și începe; el continuă să rămână puntea de tranziție între ceea ce a fost și ceea ce va fi. E rațiunea pentru care ultimul de sub Har e mai mare decât primul de sub Lege” (Nota b la Matei 11, 11, *Biblia Bartolomeu Anania*, vol. 7, p. 2148).

În cartea de mare valoare a Înaltpreasfințitului Părinte Irineu, Arhiepiscop al Alba Iuliei, *Țara Sfântă, arena operei mântuitoare*, găsim un pasaj deosebit, referitor la personalitatea Sfântului Ioan Botezătorul: „Părăsind patria Sfântului Ioan Botezătorul, ne întorcem la Ierusalim cu inimile pline de venerație și iubire pentru acela care a unit cele două capete ale universului mântuirii noastre, Vechiul Testament și Noul Testament. Impresionați de frumusețea vieții sale duhovnicești, simțim nevoia să-i cântăm în imn de acatist: «Bucură-te, făclia cea luminoasă a Bisericii; Bucură-te, păzitorul cel nebiruit al pământenilor; Bucură-te, Sfinte Ioane, preacinstite Înaintemergătorule!»” (Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2014, p. 267).

Ce aflăm despre Iona? Să fie el „cel ales”? În Vechiul Testament, în cartea sa ni se relatează cum a fost

chemat de Dumnezeu și trimis la Ninive să propovăduiască împotriva „răutății”. Iona a fugit de la fața Domnului la Tarsis cu corabia. Furtună mare. Iona dormea. Este certat și îndemnat să se roage „Domnului lui, că doar ne-o scăpa Dumnezeu și nu vom pieri... Veniți și haideți să aruncăm sorți și să aflăm din a cui pricină este această nenorocire asupra noastră! Și au aruncat sorți, iar sorțul a căzut pe Iona” (Iona 1, 6-7). Din discuția cu Iona, corăbierii își dau seama că din cauza neascultării acestuia sunt ei în pericol, în primejdie. Iona acceptă să se jertfească, fiind aruncat în apă. În această situație critică, corăbierii au strigat către Domnul și au zis: „«Nicidecum, Doamne, să nu pierim noi din pricina vieții acestui om, și sânge drept să nu arunci asupra-ne, fiindcă Tu, Doamne, cum ai vrut ai făcut!»” Și l-au luat pe Iona și l-au aruncat în mare; iar marea și-a încetat furia”. Navigatorii par a-și da seama că situația îi depășește, fiind vorba de un plan al lui Dumnezeu. „Și a fost Iona în pântecul chitului trei zile și trei nopți” (Iona 2, 1). Cele trei zile și trei nopți petrecute de Iona în pântecul monstrului marin vor fi evocate de Iisus ca „semn” (simbol) al propriei Sale morți și învieri (Mt. 12, 40). Se pare că sorții au arătat din pricina cui a venit nenorocirea, dar, în același timp, și cine este cel prin care vine izbăvirea.

Hristos a murit și a înviat după trei zile, ca să ne mântuiască. Cei de pe corabie au fost izbăviți de către Iona, cel înghițit și lepădat de monstrul din mare după trei zile. A fost Iona „alesul lui Dumnezeu”? La alegerea lui Matia în locul lui Iuda ni se spune că s-au tras sorți. În Faptele Sfinților Apostoli, cap. 1, versetele 15 și următoarele, Sfântul Apostol Petru vorbește de alegerea unui bărbat în locul lui Iuda, cel ce a căzut. „Dregătoria lui să o ia altul” (v. 20); „Deci trebuie ca unul din acești bărbați... să fie împreună cu noi martor al învierii Lui. Și au pus înainte pe doi: pe Iosif, numit Barsaba, zis și Iustus, și pe Matia. Și, rugându-se, au zis: «Tu, Doamne, Care cunoști inimile tuturor, arată pe care din aceștia doi l-ai ales, ca să ia locul acestei slujiri și al apostoliei din care Iuda a căzut, ca să meargă în locul lui». Și au tras la sorți, și sorțul a căzut pe Matia, și s-a socotit împreună cu cei unsprezece apostoli” (v. 21-26). Așadar, sorțul îl indică pe cel ales. Alegerea o face Dumnezeu. Dumnezeu l-a ales pe Matia – sorții l-au desemnat. Dumnezeu l-a ales pe Iona – sorții l-au desemnat. Considerăm, așadar, că în rugăciunea primă de la Taina Sfântului Maslu nu e vorba de Ioan (alesul), ci de Iona – alesul lui Dumnezeu.

 Pr. Gheorghe Oltean

Răspunsul Bisericii la întrebările societății

De ce se spun la Liturgia Darurilor cuvintele „Lumina lui Hristos luminează tuturor” și de ce în timpul acestor cuvinte preotul binecuvintează poporul cu sfeșnicul și cu cădelnița?

Cuvintele „Lumina lui Hristos luminează tuturor”, care sunt rostite de către preot între cele două lecturi scripturistice de la Liturgia Darurilor, sunt simple și nu prezintă dificultăți gramaticale: „Lumina lui Hristos îi luminează pe toți”. Însă, pe cât de ușor este înțelesul lor, pe atât de dificil este răspunsul la întrebare, de ce se spune și în ce context se amintește.

Astfel, această binecuvântare este pusă în legătură cu catehumenii și, mai ales, cu rânduiala „celor luminați” sau „care se pregătesc pentru luminare” – acei catehumeni care se pregăteau de la jumătatea Postului Mare pentru a primi Sfântul Botez în timpul privegherii din noaptea de Paști. Numele „luminați”, precum și cuvintele rugăciunii care se rostea pentru ei („Arată, Stăpâne, fața Ta... luminează gândul lor... că Tu ești lumina noastră”) au fost socotite fundamente pentru această poziție.

După o altă interpretare, binecuvântarea cu sfeșnicul aprins și expresia „Lumina lui Hristos...” este o preînchipuire a luminii tainice de care se vor desfăta credincioșii peste puțin timp, la momentul Vohodului cu Darurile mai înainte sfințite.

La slujba de seară a Bisericii creștine, aprinderea și binecuvântarea luminii a dobândit un caracter ceremonial, care era pus în legătură cu binecuvântări, imne sau aclamații. Sfântul Vasile cel Mare mărturisește despre vechiul imn *Lumină lină*, care era cântat de către popor în timpul primirii luminii de seară: „Păruți-s-a lucru cuviincios părinților noștri că nu trebuie să se primească în tăcere harul luminii de seară, ci să se aducă mulțumire

îndată ce se arată. Și cine este părintele acelor cuvinte ale mulțumirii de la aprinderea luminii de seară, nu putem spune. Iar poporul rostește în acest imn vechea formulă: *Lăudăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu*”.

Expresia „Lumina lui Hristos luminează tuturor”, așa cum am scris mai sus, este o aclamație veche legată de aprinderea și binecuvântarea luminilor, care era foarte răspândită în Răsăritul creștin, și deja din secolul al IV-lea o găsim inscripționată și pe candelabre, în întregime sau prescurtată, în Palestina, Egipt și Asia Mică.

Manuscrisele liturgice și Simeon al Tesalonicului ne păstrează câteva informații grăitoare despre modul în care se făcea în perioada străveche aprinderea și binecuvântarea luminii de seară la Liturgia Darurilor mai înainte sfințite. În timpul lecturii din cartea Facerii, diaconul aprindea sfeșnicul și mergea înaintea arhierului slujitor sau a preotului și zicea: „Binecuvintează, stăpâne, lumina”. Preotul o binecuvânta, după care diaconul ieșea în mijlocul bisericii și de acolo zicea „Lumina lui Hristos”, pecetluind sau luminând în chipul crucii cu sfeșnicul și cu cădelnița poporul. După terminarea citirii din Facere, „apărea îndată cu luminile, fiind la porțile împărătești (ale bisericii), ridicându-i pe toți”, intra și, la mijlocul bisericii, zicea „Înțelepciune, drept! Lumina lui Hristos...” și după aceea intra în Sfântul Altar. Când nu slujea diaconul, această rânduială o săvârșea preotul, care, în cele din urmă, cu siguranță, din motive de grabă, rostea „Lumina lui Hristos...” din altar, înaintea Sfintei Mese, sau afară, dintre Sfintele Uși.

Mai există, însă, un amănunt foarte grăitor și luminător: după cel mai vechi tipic al bisericii „Sfânta Sofia din Constantinopol, din secolele IX-X, „Lumina lui Hristos...” se

zicea nu între cele două lecturi, ci după sfârșitul celei de-a doua, după care psaltul cânta „Să se îndrepteze...”. Aceasta era poziția inițială a expresiei „Lumina lui Hristos...”. Din această mărturie reies următoarele: a) „Lumina lui Hristos...” nu avea nicio legătură cu lecturile, ci cu „Să se îndrepteze”. Mutarea ei între cele două lecturi s-a făcut mai târziu, în mod evident pentru a câștiga timp pentru aprinderea luminilor din biserică; b) se explică de ce „Lumina lui Hristos...” nu se zice atunci când nu se face Liturgia Darurilor la Vecerniile din Postul Mare, chiar dacă în timpul acestor Vecernii se citește două lecturi scripturistice asemănătoare; c) se explică de ce mai târziu diaconul sau preotul binecuvânta nu numai cu sfeșnicul, ci și cu cădelnița, de vreme ce ținându-le pe amândouă făcea tămâierea imediat după, în timpul cântării imnului „Să se îndrepteze”.

Cu trecerea timpului, acest moment din Liturgia Darurilor, precum și multe alte elemente din cultul nostru, „a îmbătrânit”. El și-a pierdut rostul lui practic și a rămas un tip „de taină”, o binecuvântare ciudată, însoțită de o expresie liturgică, al cărei înțeles s-a căutat în afara provenienței sale istorice și rostului liturgic inițial și exact.

Ioannis Foundoulis, *Dialoguri liturgice*, Editura Bizantină, București, 2008.

Poesis - Poesis - Poesis

Cântecul soarelui
de Pr. Valentin Creț

*Te-am privit dimineața
și mi-am adus aminte
de zâmbetul tău,
cerule.*

*Roua de pe iarbă,
florile câmpului și sufletul meu
te-așteaptă cu drag.
Nu m-aș fi gândit niciodată
să fie o zi fără tine,
cerule.*

*Lumina ta și zâmbetul tău
mi-alină durerea
și-mi amintesc că-ntotdeauna
mai este o zi.*

*Lacrima ta
și plânsetul tău melanolic
mă face mai viu.
Alerg pretutindeni
și știu că deasupra capului meu
ești tu.*

*Mă vezi,
Mă urmărești,
mă aperi
și-mi dai veșnicia în suflet.*

Schele
de Casandra Ioan

*Schele țin ochii bisericii deschiși,
se lucrează la suflet.
Voci de zidari spoiesc liniștea
în culori de muncă,
soarele se agață de var
căutându-se pe sine,
mai rece și mai pur.
Sfinții au fost luați
prin surprindere,*

*pe chip li s-a întipărit
un fel de duioșie;
se lucrează la suflet.
Azi zidarii au încărcat materialele
și au plecat la casele lor.*

Buna Vestire
de Ion Pillat

*Țesea cuminte ca întotdeauna
Maria borangicul la război,
Și cum prin seară
cădeau umbre moi,
I s-a părut întâi că intră luna,
Atât de alb venea.*

*Dar nici o rază
Nu călca mai ușor pe tălpi de vis.
Și s-a mirat ea:
cine a deschis
Larg poarta?*

*Când s-a ridicat să vadă,
I-a nălucit acum că porumbelul
Ei alb bătea din aripi lângă ea.
Și cum, sfioasă, fata-l mângâia,
Arhanghelul dezvăluindu-și felul,*

*Nu s-a temut,
nu s-a ferit de dânsul.
Cu îngerii se sfătuia demult,
S-a bucurat spunându-i:*

*Te ascult...
Arhanghelul tăcu,
închis într-însul.
Atunci s-a speriat,
căci niciun sunet
Nu-i pogora în suflet solul sfânt.
Dar s-a plecat smerită la pământ,
Când îngerul cu trăsnet și cu tunet
A fulgerat, neașteptat,
Buna Vestire...*

 Cartea lunii

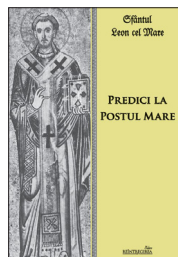
Predici la Postul Mare

Autor: Sfântul Leon cel Mare

Editura: Reîntregirea

Nr. pagini: 240

Anul: 2016

Conform folcloristului Ion Ghinoiu, mărtișorul în-
cepea să fie purtat, după unele tradiții, nu de la 1 martie, ci din momentul apariției pe cer a Lunii Noi, în timpul lunii martie. Numele oficial al lunii martie a influențat, în ultimele decenii, generalizarea denumirii sărbătorii *Mărtișor*, care cade în prima zi a primăverii, în defavoarea altor denumiri mai vechi, cum ar fi Dochia sau Dragobete. *Mărtișor* se numește și cadoul făcut în prima zi a acestei luni. În ceea ce privește modul de confecționare, Ion Ghi-

noiu spune că mărtișorul ține de tradiția Dochiei. Acesta este realizat din două fire colorate și răsucite, simbolizând iarna și vara, de care se agață o monedă de aur, argint sau din alt metal. După unele informații etnografice, în vechime, șnurul se împletea din lână albă și neagră, fără să mai fie înnobilit cu monede sau, în condițiile contemporane, cu obiecte artistice. Șnurul reprezenta „funia anului”, care împletea zilele celor două anotimpuri de bază: iarna și vara.

Conform tradiției, mărtișorul se purta la mână și nu era un

atribut sau un privilegiu exclusiv al fetelor și al nevestelor. Inițial, acesta a fost un obiect ritual, care, treptat, s-a transformat în obiect de podoabă purtat la gât sau în piept. Este datina ca părinții să lege la 1 martie copiilor săi câte o monedă la gât sau la mână. Însă, nu doar copiii purtau mărtișorul, ci și tinerii și adulții. Mai mult, șnurulețul ce vestea primăvara era legat și la coarnele vitelor sau la poarta grajdului, pentru a proteja gospodăria. În timpurile de demult, această zi era început de an, moment în care creștea necesitatea oamenilor de a fi protejați. Scopul punerii sau legării mărtișorului este de a avea noroc în decursul anului, de a fi sănătoși și curați ca argintul odată cu venirea primăverii și, pe timpul verii, să nu-i apuce frigurile. Punerea mărtișorului se face, de regulă, în zorii zilei, până nu răsare soarele.

Mărtișorul se poartă până în momentul în care înfloresc trandafirii sau vișinii. Atunci firul roșu se pune pe un trandafir sau pe o ramură a unui vișin. În alte regiuni, mărtișorul se poar-

tă atât cât durează zilele Babelor sau până la Florii, când se scoate și se agață de crengile unui copac. Se crede că, dacă pomul va rodi, omul va avea noroc. Atunci când mărtișorul este aruncat după o pasăre, purtătorul va fi ușor ca pasărea. Monedele desprinse de pe șnuruleț erau păstrate până la sărbătoarea Sfântului Gheorghe, când fetele își cumpărau cu ele caș proaspăt și vin roșu, pentru a fi îmbujorate precum vinul și albe precum cașul. După folcloristul Ion Ghinoiu, durata purtării mărtișorului varia în funcție de zona etnografică: până la *Mucenici* (9 martie), *Armindenii* (1 mai), *Florii* sau până la înfloritul pomilor fructiferi, a viței de vie, a măceșilor sau a trandafirilor.

În Ardeal, mărtișorul se agață și la porți, ferestre, la coarnele animalelor, la toarta găleților, pentru îndepărtarea deochiului, a spiritelor rele, pentru a invoca viața, puterea regeneratoare care se crede că ar fi stimulată prin însăși „culoarea vieții”. În județul Alba, ne informa-

ta, fetele de măritat adună zăpadă curată într-un ciubăr și o pun la topit, după care se spală cu ea pe față, cu credința că vor fi frumoase și iubite de către feciori. Apa rămasă se păstrează mai multă vreme. Tradiția purtării mărtișorului de către copii, tineri și tinere este veche, de mai bine de o sută de ani. „De 1 martie se făceau mărtișoare; le duceau fetele la băieți. Făceau din ață roșie de lână și ață albă. N-aveau bani să cumpere mărtișoare ca acum. Le puneam și noi în chiept”, povestește Anica Ecșeu, din comuna Meteș, județul Alba. După Avram Cristea, mărtișorul primit de ziua de 1 martie de la cei dragi este închinat de fete soarelui, în ultima zi a lunii, dimineața pe nemâncate, cu următoarele cuvinte: „Sfinte soare cân' răsare / Și raza sfântă îți apare / Te cinstesc cu mărtișoru' / Să-mi faci păru ca fuioru' / Și fața ca bujoru'. / Și la mulți să fii dragă / Anu-ntreg, viața-ntregă / Și la anu care vine / Alt mărtișor să ți se-nchine”.

 Petruța Pop

Glăsuț Evanghelic

În acest an, luna aprilie este nu doar una a exuberanței și exploziei de bucurie și verde crud, ci, pe deasupra, este *Sărbătoarea* suverană. Tocmai, pentru că acum, „florile și frumusețea firii / inima prin ochii mei și-ai tăi le strânge / și le încălzește clocotul simțirii”. Tocmai, pentru că, ca într-o *Anastasia* unică, cuvinesc să cântăm și soarele și tăcerea și clipa și inima și gândul curat și mila cerului și frumusețea omului, și să privim, în toți și toate, chipul, nevăzutul-văzut al raiului sfânt. Tocmai, pentru că, acum trebuie recuperată și restituită frumusețea maculată de atingerea frivolă a neascultării, din vremea aceea edenică. Și ea, frumusețea, se transfigurează în smerenie, în ascultare și iubire, în *Taina* Fecioarei Precurate și a Fiului *Jertfit* și *Înviat*. Tocmai, pentru că, acum ni se plinește bucuria așteptării ce va să oprească tragica destrămăre a destinului omenesc; mai mult, acum de-atâta viață și bucurie și verde crud, niciun gând și niciun dor și nicio iubire nu-și va mai greși ținta; și dintr-odată dispar și se risipesc neliniștea și sentimentul suferinței zadarnice. Pentru că acum, în chip tainic, pentru că așa vrea Dumnezeu, „explozia inimii în desimea ei rabdă / să se spargă trupul”. Acum, puterea universului și a lumii și a ființei stă în inimă și iubire, cum ar zice părintele George Remete. Așadar, inima și, pe cale de consecință, bucuria, durerea, iubirea, credința scriu *axis*-ul ființei; cu atât mai mult, atunci când inima este curată și ablativă smereniei, ascultării și iubirii sacrificiale.

Duminica a 5-a din Post (a Cuv. Maria Egipteanca); Ev. Marcu 10, 32-45;

Duminica a 2-a după Paști (a Sf. Ap. Toma); Ev. Ioan 20, 19-31;

Duminica a 3-a după Paști (a Mironosițelor); Ev. Marcu 15, 43-47; 16, 1-8

Pe cale spre Ierusalim, Iisus le vorbește ucenicilor despre apropiatele Sale *Pătimiri*. Le vorbește mai mult ca altădată despre persoana și personalitatea Sa, despre *menirea* Sa, pe un segment de timp și în iconomia unui plan al învățării și mântuirii lumii. De aici, derivă statutul pe care El, Fiul lui Dumnezeu, îl recomandă celor chemați și investiți cu cea mai delicată demnitate, aceea de slujitor al slavei lui Dumnezeu și de *contributor* la mântuirea lumii. Hristos accentuează și atrage explicit atenția asupra faptului că, între demnitatea de învățător al cuvântului și slujitor al Tainelor și cea de stăpân(itor) – în fapt, un adaos pur artificializat, mai degrabă de afront și dispreț, inventat, inspirat de lumes, de neînțeles din perspectiva demnității succesorele christice – nu există nicio compatibilitate, dimpotrivă. Așadar, stăpânul doar poruncește, câtă vreme slujitorul rânduit să fie *administratorul* Sfintelor Taine, să-L reprezinte pe Dumnezeu, se smerește el primul; nu face nimic pentru sine și pentru propria mărire, ci totul este pentru *descoperirea* slavei lui Dumnezeu și mântuirea oamenilor. Sau, cum se zice, „cei care-și află un rost nobil în demnitatea sacerdotală (asta însemnând caracterul *revulsiv, antiseptic*, al terapiei apli-

cate prin credință și iubire, cele care numai slujesc și vindecă), constată cu bucurie și uimire că, în fiecare zi, pentru ei viața este plină și aproape deplină, este lină și frumos curgândă; și pot, în fiecare seară, să ceară și să primească darul *întrevederii* și se pot bucura de măreția fiecărui răsărit de soare dimineața; se pot bucura de plinătatea vieții, de faptul că nu doar există, ci *viază*”; și așa, cum ar zice părintele Dumitru Stăniloae, „vom ști cine suntem și cine sălășluiește întru noi și vom ști să nu ne întunecăm oglinda interioară și să nu *orbecăim*, pe drumul devenirii”. Iar sacerdoțiul nostru nu va putea fi niciodată ceva relativ ori relativizat, din pricina „diortosirii” lui *sui generis*; și așa, în numele lui Dumnezeu și a demnității noastre sacerdotale, n-avem a ne teme de nimic, ci vom putea reazeza în drepturi splendoarea *deferentei* și vom putea nădăjdui la mila lui Dumnezeu, în ceasul *scadenței, dovedirii* și *pronunțării* ultime; atunci când doar cei vrednici și atât de *ignorati* de rânduile și distincțiile lumești vor fi laureați.

Ezitatea Apostolului Toma nu justifică ignoranța și necredința noastră, tocmai pentru că, ezitatea lui Toma a fost una conjuncturală; ea nu a fost urmarea ignoranței și necredinței, ci mai degrabă s-a datorat firii lui rebele, dornice nu atât de senzational, cât mai ales de certitudine. Câtă vreme, nouă ni se citește pe chip și în lucrare frivolitatea, lașitatea, viclenia, dar și deruta, umilința și durerea de a nu ne fi venit încă în fire, durerea și regretul

de a nu ne fi redobândit încă puritatea sufletească, credința mirabilă și salvatoare, bucuria în clipele de cumpănă. Mai mult, lamentarea, simulacrul, iubirea și ura, speranța și deznădejdea s-au prins, se pare, într-un joc bezmetic în sufletul nostru; de aici dar, patetica și resemnata noastră capitulare. Apostolul Toma, altcum, starea lui lăuntrică, clipele de ezitare, asta înseamnă *ab initio*: „ilustrarea alegorică a păcatului fundamental, plus îndoiala în reușita sacrificiului mântuitor, plus refuzul luminii călăuzitoare”. Și totuși, chiar dacă a cunoscut căderea, ea, căderea, a fost urmată zborului, elevației spirituale, *smeririi* celei mai dramatice; câtă vreme, oamenii mici la spirit rămân în deruta lor au firul vieții *larvar*, sunt străini de orice cauză, n-au nimic ideal, decum sfânt. *Învierea Domnului* i-a arătat lui Toma și nouă că există, dar, adevărul credinței, singurul care duce pe drumul odată pierdut al paradisiului; este scăparea ființei din apăsarea profanului devorator, din psihoza că „răul ne-ar putea înghiți ca o amoebă invadantă”.

Dată fiind particularitatea Mariei Magdalena, ne vom ocupa de portretizarea ei, având în vedere și controversile care s-au născut în legătură cu persoana sa. Am spus controversate, data fiind premisa și tezele care susțin, fiecare cu argumente forte, identitatea dintre femeia care a spălat cu propriile lacrimi picioarele lui Iisus și le-a șters cu părul capului ei și mironosița Maria Magdalena, din care se zice, că Iisus a scos șapte diavoli, pe de o parte,

sau că cele două femei sunt personaje absolut diferite, pe de altă parte; din care pricină, nu s-a prea ajuns la un numitor comun. Cert este că, fie că vorbim de una și aceeași persoană, sau că vorbim de două femei distincte, atitudinea lui Iisus Hristos a fost aceeași, de afecțiune, de iubire, apreciere, de înțelegere; sau de milostivire, de compasiune și de nemăsurată iertare. Peste toate, însă, în cazul Mariei Magdalena se distinge *abnegația* pentru cauza lui Hristos, devotamentul și, nu în ultimul rând, extraordinara ei *schimbare* lăuntrică; se deschide și se dedică fără cale de întoarcere lui Dumnezeu. Contează mai puțin dacă femeia păcătoasă, având asupra ei vasul de alabastru cu mir, și Maria Magdalena sunt una și aceeași persoană, important este faptul că *ambele* femei au dovedit o disponibilitate sufletească și un spirit de slujire și *devotament* fără egal și, drept aceea, s-au bucurat de o atenție deosebită, și cel care le-a băgat în seamă a fost Însuși *Fiul* lui Dumnezeu și Mântuitorul lumii *Înviat*.

Nu putem să nu asociem ochii plânși ai femeii păcătoase, de un tragicism „îndurat cu noblețe”, tuturor *conștiințelor feminine*, dar nu numai, înviate. Pentru că, într-o lume în care unii strigă bezmetic, nelăsând altora decât plânsul înăbușit al umilinței și neputinței, strigătul Mariei din Magdala sunt ochii, mai întâi, plângând a poveste tristă și, apoi, râzând a bucurie și a vestire, a știință și conștiință mântuitoare.

 Pr. Iosif Zoica

† Irineu, Arhiepiscop al Alba Iuliei, „Împărăteasa cerului și Mama noastră” Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2016

Într-o vreme în care suntem siliți să suportăm „chipuri absente”, personaje ale unei parabole, ea însăși un scenariu al neînțeleșului populat cu „ființe fragmentare”, iată, ni se propune, salutar, o carte – în fapt, un tratat vestind atât *cultură* a grației, a genuinului, a umilinței, a anduranței și dragostei suverane – având harul și darul să ne întâmpine cu, și să ne învâluie în *cuvinte fericite*. Autorul, de o manieră cvasilirică, în toată vremea cuvintelor sale – atât de preafrumoase buchete de crini și roze alese/culese/aranjate, ale unui suflet uimit și fericit de lumina pestepământescă, care, parcă numai pentru sine a strălucit odată, de *Intrarea în Biserică a Maicii Domnului* – procedează la prezentarea către lume a unei ființe rânduite să se stâmpere de „tremurul frumuseții veacului”. Totul, spre

a putea primi în pânțele și brațe, a-L iubi, a-L îngriji, a-L înțelege, a-L asculta, a-L plânge și a-L ferică, pe Cel trimis să relege „firile sfinte ale binecuvântării, rupte de istoria și invazia cumplită a păcatului”.

Și, pentru a împlini rostul neprihanei „că vinovat e tot făcutul / și sfânt e numai *Pruncul-Zămislitul*”, s-a așezat, la vreme, bob de roua-ochilor și boboc de floarea-stelei, în *Raiul Fiului*. Și de atunci, se tot roagă ca lumea „să nu se mai destrame, ci să rămână întreagă la inimă, vie, deplină, nestrăcioasă, pentru totdeauna, locul de izbândă a unei lucrări de neîncetată, duioasă, atât de înțelegătoare și unică iubire”; să rămână curată de lucrarea și răul timpului; să mai păstreze ceva din ceea „expresivitate și măreție extraordinare, din preaplinul ei de materie vie și ființe gânditoare dăruite de *Creator* cu bucuria și dorul de a se căuta și înțelege pe sine”; dar, mai ales, să trăiască minunea revelației și capacității de a contempla *creatio-continua*, dumnezeiască, spre a se ferică și bucura de ea (atât de minunat disimulată în purtarea de grijă) și *creatio-nova*, omenească, spre a o converti și transfigura (în fapt, toată lucrarea pornită să reprime „limpezimea de cristal” a minții pecetluite de credință și să o facă haos). Aici intervine rugăciune, iubirea și puterea *Maicii Domnului*. Tocmai, pentru a ne ajuta să discernem că Dumnezeu ne-a dăruit nouă, fapturilor sale, *diversitate, libertate și independență*,

nu pentru a ne deconecta de la zestre genetică harică, ci pentru a fi într-atât de cuprinși de miracol, încât să credem, fără întoarcere, că „Sfânta Fecioară, cu cetele cerești și cu o eșarfă a sfințeniei peste lumea îngerilor, sfinților și credincioșilor adevărați, unește cerul cu pământul prin și în Biserica Fiului ei”.

Grija cu care Înaltpreasfințitul Părinte Irineu, pornind de la asumarea și împlinirea exercițiului *adorăției* permanente, și interferând studiul antropologic cu cel teologic-mariologic, elaborează lucrarea insistând pe ideea că sublimul ființei omenești este totuna cu frumusețea caracterială, ca accepțiune, opțiune și trăire, fundamentale, a religiosului (ca frumos moral absolut). În fapt, singura stare în care, experiind lupta cea bună care să ducă la eliberarea mentală, de frivolități și mize secunde, meschine, omul își poate glorifica existența; iar *Fecioara Maria* a făcut-o suveran, aristocratic. Și, mai mult, autorul, trăind el însuși în forul său lăuntric starea calofiliei și căutând în suflete încă întunecând „evidența benignă”, are darul de a reda ideatic (sau poate nu numai) aura, de nevăzut de noi, ițită deasupra *Fecioarei Copile*, care o va însoți ca urmare a unui destin mai presus de hazard ori coincidență. Este vorba, dar, despre destinul insinuat în „planul desăvârșit al iubirii”, care s-a făcut cunoscut prin *Zămislirea/Întruparea/Nașterea* mai presus de fire.

Cartea este apreciată, în literatură de specialitate, ca fiind de

referință, oportună și debordând de poezitate și viziune estetică (de „jubilația estetică și uimirea de tot, înaintea neprihanei, adică”). Știut fiind că, „taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută” s-a descoperit, din voia lui Dumnezeu, s-a sălășluit și înomenit în neprihana, ascultarea, uimirea și lucrarea unei *Copile*, a cărei expresie, deși atât de duioasă, exprima o forță interioară pestepământescă; din care, mai mult, se putea întrevea și anticipa credința, curajul, determinarea, conștiința și acceptul drumului și destinului aceluia genial, la capătul căruia nu se ajunge decât prin moarte. Farmecul și candoarea *Copilei*, armonia și frumusețea ei trupească și sufletească, frizând perfecțiunea și, mai apoi, *Praefecioria Mariei*, rămânând, dincolo de susceptibila și atât de finita noastră judecată și atât de trecătoarele noastre vieți, izbânda unei lucrări (iată o fericită ciclicitate semantică) de neîncetată uimire, recunoștință, iubire, umilință și credință.

Din fericire pentru lector, cartea este *in corpore* reflexia neprihanei însăși, în chipul, viața și destinul unice, ale *Preasfintei Maici*, într-un „topos și imaginar edenice, la care ființa nu poate accede decât prin intermediul evocării și sugestiei”. Și așa, neliniștea, paradigma și frumosul existențiale sunt mai mereu cantate de autor în *madrigale* de factură omiletic-catehetică; timpul, cuvintele și cântul aparținând, dar, unei „geografii sufletești” mitice, simbo-

lizând înseși istoria și lumea, salvate. Mai mult, expresia și *mina* lucrării sunt unele ale clarității și purității atât de simple și de întocmai, că învâluie chipul suav al *Pururei Fecioarei* într-o grijă și tandrețe, surâzând blând și legitimând identitar o viață cum nu a fost alta.

Cu priciziunea unui „decodificator” al sensurilor, în prefața cărții, părintele profesor Ilie Moldovan a revelat impulsul tainic al lucrărilor; este vorba despre acel *inspiratio* „care o străbate de la un capăt la altul, imprimând textului, cursiv și limpede, un caracter doxologic, ce o înscrie în rândul cărților de vădită inspirație creștină din tezaurul spiritualității ortodoxe; în sensul acesta, dar nu numai, cartea are menirea de a îndeplini o misiune”. Misiune îndeplinită cu asupra de măsură, tocmai pentru că arareori, altundeva, *Maica Domnului* are atâtea drag, calm, îndârjire, înțelegere, înțelepciune, conștiință, silință, dorință și iubire materne, cu care i-a făcut *Fiului* mai ușor de îndurat neomenia omenirii, și nouă mai lesne de înțeles că, „în toată ușurătatea existenței noastre”, să căutăm, cât suntem pe pământ, să nu uităm să surădem, să iertăm, să iubim. Altfel, zadarnice sunt amestecul și invocarea a tot felul de similitudini și simulările reconstituirii acelei dispoziții și bucurii interioare/primare, pierdute din pricina *descărcării* noastre sufletești.

» continuare din pag. 6

† Irineu, Arhiepiscop al Alba Iuliei, „Împărăteasa cerului și Mama noastră”

Nu în ultimul rând, zicem iar, cartea Înaltpreasfințitului Părinte Irineu este o poveste de viață; a unei vieți pământești unice, scrutând și îmbrățișând, și primind în sine, spre a-l apropia de noi, cerul (și pe Împăratul lui). Și așa, dintr-odată, în toată prihana, stagnarea imorală, beția simțurilor, în vremea împărăției patimei și pasiunii, în vremea unei plenitudini și ofensive a păcatului, parazitând și urâtind darul vieții, o *Copilă* ne descoperă cu atâta gingăsie și înțelepciune, dar și cu conștiința unei *epifanii*, adevărul unei umanități rânduie să se îndumnezeiască, dacă ar mărturisi curat, atunci când „Dum-

nezeu o ar pune / cu condeiul Lui cel sfânt / ca să-și scrie suferința / ce a avut-o pe pământ”.

Și, apoi, *Copila* devine *Mama*; cea care ascultă întru totul ce i se spune de *sus* și așteaptă răbdătoare și poartă de grijă *Tainei*, cu care se va înfrăți matern, până la sfârșit. Devine, dar, gazda îngerului, întru care se binevestește *Pruncul Mântuitor* al lumii. Tocmai, pentru că este știut, marile caractere și destine se află pe sine minunat, dintr-odată, se interiorizează și așează în fire și devin comportamente firești, „libere de orice constrângere”, fără cale de întoarcere, până la capătul tuturor lucrurilor;

și făcând, iată, lumea mai bogată și mai frumoasă, prin însăși frumusețea și curajul ascultării și smereniei. Ca să parafrazăm, cartea este una dintre cele mai frumoase și mai încărcate de sensibilitate scrieri mariologice, ale literaturii teologice de la noi; o carte caldă, limpede, completă, profundă, exemplară noblețe/aristocrație feminină, unică prin firescul și simplitatea ei, prin refuzul ferm, emblematic al autorului de a exersa în licențe și evocări, altele decât cele care irump și iradiază din suveranitatea și destinul nepereche al *Preacuratei*.

✱ Pr. Iosif Zoica

Importanța iertării în viața noastră

Încă din copilărie suntem învățați să ne cerem iertare atunci când „greșim” față de cineva. Este important, totuși, să lămurim câteva aspecte legate de iertare și reconciliere. Majoritatea persoanelor consideră că iertarea este necesară doar atunci când ne asumăm faptul că am greșit față de cineva, adică după ce conștientizăm, înțelegem și, mai ales, recunoaștem că am creat un prejudiciu altei persoane.

Realitatea este că, într-o relație, indiferent de tipul acesteia, iertarea facilitează reconcilierea, atunci când unul dintre indivizi consideră că a fost afectat de comportamentul celuilalt. Gândiți-vă la o experiență personală, în care un partener de interacțiune a avut un comportament în urma căruia dumneavoastră v-ați simțit prejudiciat. Să presupunem că, deși ați experimentat intens trăiri negative, persoana cealaltă nu a conștientizat efectele propriului comportament asupra dumneavoastră. Îi semnalizați acest lucru, explicându-i cum anume ați gândit despre cele petrecute și cum v-ați simțit. Este suficient ca, în situația în care își dorește

continuarea relației cu dumneavoastră în aceiași termeni, să își ceară iertare pentru a vă putea reconcilia. Chiar și în situația în care celălalt „nu vede” prejudiciul adus, repet, este suficient că dumneavoastră l-ați trăit, iar cuvintele care exprimă părerea de rău constituie primul pas al reconcilierii.

Cu alte cuvinte, este necesar să alegem să ne cerem iertare ori de câte ori cineva ne semnaleză că atitudinea, reacția sau comportamentul nostru i-a adus prejudicii. Iertarea ține de rațiune, de înțelegerea faptelor și a consecințelor. Iertarea este o decizie, și nu un sentiment. Iertarea nu șterge memoria, nu construiește încrederea afectată (pentru aceasta este nevoie de timp), nu anulează efectele negative ale comportamentului celuilalt („nu mai doare acolo unde m-ai rănit”) și nici nu garantează reconcilierea, ci face posibilă reconcilierea, armonizarea.

Pentru ca iertarea să producă efectul dorit, este important să știm ce așteptăm de la noi cel care s-a simțit prejudiciat. Există mai multe maniere în care putem solicita iertarea, în funcție de limbajul

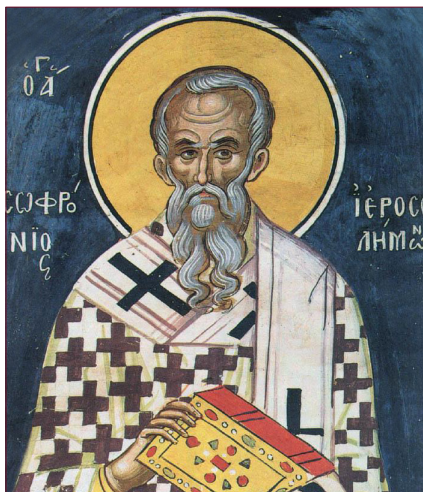
acesteia, caracteristic fiecăruia dintre noi. Unii au nevoie să înțeleagă că celălalt regretă sincer că am trăit sentimente de „ne-bine”, alții își doresc ca celălalt să-și arate disponibilitatea pentru îndreptarea greșelii, pentru alții este important ca iertarea să includă un angajament sincer pentru schimbarea comportamentului care l-a prejudiciat, alții se mulțumesc doar cu solicitarea iertării („vrei, te rog, să mă ierți?”), iar alții au nevoie să înțeleagă că celălalt își asumă responsabilitatea (parțial sau total) acțiunilor lui („este vina mea pentru că...”).

Iertarea îndepărtează bariera ridicată între cei doi indivizi, făcând posibilă rearmonizarea, continuarea și dezvoltarea relației. Dacă ne dorim asta, atunci să ne cerem iertare. Să ne prefacem că nu am înțeles ce a simțit celălalt, „să trecem peste”, gândind că „timpul vindecă orice”, să ignorăm starea celuilalt sau să o bagatelizăm („exagerezi” / „ești prea sensibil...”) și alte astfel de comportamente conduc, printre altele la intoxicarea și alienarea relației.

✱ Psih. Cristina Fulop

Patristica

Sfântul Sofronie, patriarhul Ierusalimului

Sfântul Ierarh Sofronie al Ierusalimului s-a născut la Damasc, în anul 550 (după unii în 560). Înainte de a îmbrățișa viața monahală, a predat retorica, de unde și denumirea de Scolasticul. A intrat în monahism la mănăstirea „Sfântul Teodosie” de lângă Ierusalim, unde s-a împrietenit cu Ioan Moshu, pe care l-a însoțit în peregrinările sale în Siria, Palestina, Egipt și la Roma. Se pare că în perioada șederii la Alexandria a urmat și cursurile școlii de aici. A revenit la Ierusalim, aducând cu sine trupul neînsuflețit al lui Ioan Moshu, pe care l-a înmormântat în cimitirul mănăstirii „Sfântul Teodosie”.

Alături de Sfântul Maxim Mărturisitorul, Sofronie s-a angajat în lupta împotriva monotelismului, fiind cel dintâi care i-a sesizat pericolul. Pentru a avea mai mult succes în lupta sa, a realizat o colecție de texte patristice care afirmă două lucrări în Hristos. A fost ales patriarh de Ierusalim la scurtă vreme după anul 634, în cadrul sinodului de alegere rostind un discurs în care a respins cu tărie noile teze monotelite. După intronizare, a trimis acest discurs sub forma unei scrisori enciclice patriarhilor orientali și papei Honoriu, arătând primejdia ereziei monotelite. Deși el însuși a luptat pentru apărarea Ierusalimului, bătrânul Sofronie a fost obligat să medieze predarea Cetății Sfinte cuceritorilor arabi, conduși de către Omar, în anul 637, reușind, totuși, să mențină diverse drepturi religioase și civile pentru creștini în schimbul unui tribut anual.

Opera Sfântului Sofronie abordează teme dogmatice, aghiografice și pastorale. Cea mai importantă lucrare dogmatică a sa este *Scrisoarea de întro-nizare* sau sinodală, care concentrează adevărata învățătură hristologică. Tot în plan dogmatic, menționăm *Florilegiul patristic* în două cărți, cuprinzând 600 de mărturii din scriitorii bisericești și din Părinții Bisericii, care atestă existența a două lucrări în Hristos.

Dintre lucrările aghiografice menționăm *Viața Sfântului Ioan cel Milostiv*, în colaborare cu Ioan Moshu, și *Viața sfinților martiri Chir și Ioan*. De asemenea, de la Sfântul Sofronie ne-au rămas nouă predici din vremea păstoririi sale ca patriarh, unele fiind păstrate doar în traducere latină. Majoritatea predicilor au fost rostite cu ocazia marilor sărbători creștine și conțin idei dogmatice profunde. La acestea se adaugă două scrieri disciplinare privind Taina Spovedaniei și Botezul Apostolilor, din care există doar câteva fragmente.

Paralel cu lucrările sale în proză, patriarhul Sofronie a scris și versuri, fiind autor al unei colecții de ode anacretice. Chiar dacă opera sa nu este una dintre cele mai bogate, ceea ce a rămas de la el îl dezvăluie ca pe un bun teolog și un fin gânditor, a cărui perspicacitate și acuratețe doctrinară stau la temelia formulei doctrinare promulgată de Sinodul al VI-lea Ecumenic de la Constantinopol.

Măhnit peste măsură pentru ocuparea Ierusalimului, Patriarhul Sofronie a murit în anul 638, fiind pomenit de către Biserică la data de 11 martie.

Sfântul Sofronie al Ierusalimului, *Viața și opera*, trad. prof. Nicolae Petrescu, Ed. Sophia, București, 2012.

Actualitatea creștină

Conferința episcopilor ortodocși din Germania

În perioada 5-7 martie 2017, membrii Conferinței Episcopilor Ortodocși din Germania s-au întâlnit în ședință de lucru la München. La această sesiune de primăvară, Biserica Ortodoxă Română a fost reprezentată de către Înaltpreasfințitul Părinte Serafim, Arhiepiscopul ortodox român al Germaniei, Austriei și Luxemburgului și Mitropolitul Germaniei, Europei Centrale și de Nord, și Preasfințitul Părinte Sofian Brașoveanul, Episcop-vicar al aceleiași eparhii.

În Duminica Ortodoxiei, episcopii ortodocși din Germania, ca semn al unității Bisericilor Ortodoxe, dincolo de orice jurisdicție, au slujit împreună Sfânta Liturghie în Catedrala rusă a „Noilor Mucenici și Mărturisitori ai Rusiei” din München. În aceeași zi, la ceasul Vecerniei, episcopii au participat la întâlnirea corurilor ortodoxe din München, eveniment ajuns la cea de-a 13-a ediție. La această întâlnire au participat 11 coruri din localitate, între ele numărându-se și Corul „Armonia” al Parohiei Ortodoxe Române „Nașterea Domnului” din capitala bavareză.

Luni, 6 martie, episcopii s-au adunat în ședință de lucru la biserica sârbă din München. Între multe teme aflate pe ordinea de zi, un spațiu important a fost alocat situației învățământului religios ortodox din cele 16 landuri ale Germaniei. Marți, 7 martie, episcopii au avut o întâlnire de lucru cu profesorii și studenții Facultății de Teologie Ortodoxă din aceeași localitate. Ierarhii prezenți au subliniat importanța existenței unei facultăți ortodoxe în marele centru universitar, fiind singura universitate din Europa de Vest care adăpostește, alături de Facultățile de Teologie Catolică și Evanghelică, și o facultate ortodoxă.

Conferința Episcopilor Ortodocși din Germania a fost constituită în anul 2010, în urma recomandărilor făcute de cea de-a IV-a Conferință Preconciliară Pan-Ortodoxă de la Chambes (Geneva, Elveția). În anul 1994 a fost înființată, pe teritoriul Germaniei, Comisia Bisericii Ortodoxe, al cărei vicepreședinte a fost în numeroase rânduri Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Serafim.

Sursa: ziarullumina.ro

Creștini, știți că... ?

Denia Acatistului Bunei Vestiri sau Slujba Imnului Acatist este oficiată în fiecare an, vineri seară, în săptămâna a V-a din Postul Sfintelor Paști?

Prin caracterul și conținutul lor, deniile sunt slujbe unice în serviciul liturgic ortodox. Acestea pot fi considerate slujbe specifice Postului Mare deoarece sunt săvârșite numai în două săptămâni ale acestuia și anume: în săptămâna a cincea (Denia Canonului celui Mare, respectiv Denia Acatistului Bunei Vestiri) și a șaptea (începând cu seara Floriilor până vineri seară, inclusiv). Cuvântul „denie” vine de la slavonescul „vdenie” și înseamnă priveghere sau slujba nocturnă.

Denia Acatistului Bunei Vestiri amintește de intervenția miraculoasă a Fecioarei Maria în timpul atacării Constantinopolului de către perși și avari, în 7 august 626. În timp ce Împăratul Heraclie se afla într-o expediție în Orient, departe de Constantinopol, patriarhul Serghie a făcut procesiuni cu lemnul Sfintei Cruci, cu icoana „nefăcută de mână” a lui Hristos și veșmântul Maicii Domnului și a încurajat poporul să înalte rugăciuni către Născătoarea de Dumnezeu. Răvnă locuitorilor a fost atât de intensă, încât au reușit să respingă inamicul. În semn de mulțumire, întreg poporul capitalei a petrecut noaptea victoriei cântând în picioare Imnul Acatist în biserica Maicii Domnului de la Vlaherne.

Comemorarea zilei de 7 august, ca zi de ajutor dat de Dumnezeu împotriva dușmanilor, a fost mutată în secolul al VIII-lea pe data de 25 martie, de către Patriarhul Gherman. În secolul al IX-lea, aceasta era sărbătorită la sfârșitul Postului Sfintelor Paști, iar mai târziu a fost fixată în săptămâna a V-a din Postul Mare.

În lucrarea *Triodul explicat*, Makarios Simonopetrul afirmă că această comemorare nu este însemnată doar pentru locuitorii Constantinopolului din vechime, ci și pentru noi, cei care suntem asediați neîncetat de diferite patimi. Așadar, acum nu mai vorbim de un atac asupra unei cetăți, ci de un atac asupra ființei noastre din partea demonilor. Cerem, așa cum au cerut cei din vechime ajutor, ca și noi să ieșim victorioși din această luptă.

Sursa: crestinortodox.ro

Agenda pastoral-misionară a Înaltpreasfințitului Irineu, Arhiepiscop al Alba Iuliei

Februarie 2017

Miercuri, 1 februarie ❖ La Facultatea de Teologie Ortodoxă din Alba Iulia, a participat în comisia de concurs pentru ocuparea postului de asistent universitar a domnului Răzvan Brudiu.

Joi, 2 februarie ❖ De hram, a liturghisit în parohia „Întâmpinarea Domnului” din Alba Iulia, păstorită de către părintele Radu Țuțui.

Duminică, 5 februarie ❖ În biserica cu hramul „Adormirea Maicii Domnului” din parohia Blaj III, a celebrat Dumnezeiasca Liturghie. La finalul slujbei, a hirotesit *iconom-stavrofor* pe părintele protopop Ovidiu Pop, i-a acordat părintelui Petru Pinca o *Diplomă de vrednicie* pentru întreaga activitate desfășurată în această parohie, iar binefăcătorilor sfântului locaș de închinare le-a oferit *Diplome de aleasă cinstire*. De asemenea, a oficiat slujba de binecuvântare a noii capele mortuare.

Mărti, 7 februarie ❖ La Centrul eparhial, a avut o întrevedere cu părintele arhimandrit Iustin Miron, proinstarețul Mănăstirii Oașa, și cu părintele ieromonah Silvan Cablea, noul stareț al acestui așezământului monahal.

Miercuri, 8 februarie ❖ În Aula Teotist Patriarhul a Palatului Patriarhiei din București, a luat parte la ședința anuală de lucru a Adunării Naționale Bisericești, întrunită sub președinția Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul României.

Joi, 9 februarie ❖ În Sala Sino-dală a Reședinței Patriarhale, a participat la ședința de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

Sâmbătă, 11 februarie ❖ În Catedrala Reîntregirii din Alba Iulia, a oficiat slujba Vecerniei mari și Litia.

Duminică, 12 februarie ❖ A liturghisit în paraclisul cu hramul „Sfântul Meletie” din Alba Iulia, destinat persoanelor cu deficiențe de auz și de vorbire, care, în această zi, și-a sărbătorit hramul. În cadrul Sfintei Liturghii, a hirotonit diacon pe tânărul Andrei Șoit.

Mărti, 14 februarie ❖ A slujit în Catedrala Reîntregirii din Alba Iulia. În cadrul Sfintei Liturghii, la momentul potrivit, l-a hirotonit preot pe diaconul Andrei Șoit, pe seama parohiei Gârbova de Sus, protopopiatul Aiud. La finalul slujbei, a adresat câteva cuvinte de zidire sufletească unui grup de credincioși din orașul Zlatna.

Joi, 16 februarie ❖ În Sala „Sfântul Ierotei” a Centrului eparhial, a deschis ședința anuală a membrilor C.A.R. a Arhiepiscopiei Ortodoxe a Alba Iuliei, rostind o alocuțiune. De asemenea, în Salonul de protocol al Centrului eparhial, a prezidat ședința de lucru cu părinții protopopi din Eparhia Alba Iuliei.

Sâmbătă, 18 februarie ❖ A oficiat Taina Sfântului Botez pentru prunca Irina-Rebeca, fiica părintelui Robert Belean din parohia Sâmpetru de Câmpie, protopopiatul Luduș.

Duminică, 19 februarie ❖ A săvârșit Sfânta Liturghie în parohia „Sfinții Cuvioși Mărturisitori Visarion și Sofronie și Sfântul Mucenic Oprea” din Bahnea, protopopiatul Târnăveni. La final slujbei, a hirotesit *iconom* pe părintele paroh Irimie Gherman și a acordat *Diplome de aleasă cinstire* binefăcătorilor sfântului locaș de închinare. După aceea, a oficiat slujba de binecuvântare a noilor clopote ale bisericii.

Mărti, 21 februarie ❖ A oficiat Taina Sfântului Botez pentru pruncul Andrei-Nicolae, fiul părintelui Radu Puiuț-Joldeș din parohia Certeg, protopopiatul Câmpeni.

Joi, 23 februarie ❖ A săvârșit slujba de binecuvântare a Căminului bisericesc „Peregrinus” din incinta Schitului „Hristos Pantocrator” din Alba Iulia. La final, a acordat *Diplome de aleasă cinstire* celor care s-au implicat în ridicarea și înfrumusețarea acestui așezământ.

Vineri, 24 februarie ❖ A efectuat o vizită de lucru pe șantierul în derulare de la biserica cu hramul „Sfântul Ierarh Nicolae” din Teleac, protopopiatul Alba Iulia.

Sâmbătă, 25 februarie ❖ În Catedrala Reîntregirii din Alba Iulia, a oficiat slujba Vecerniei mari și Litia.

Duminică, 26 februarie ❖ A săvârșit Dumnezeiasca Liturghie în parohia „Nașterea Domnului” din cartierul *Recea* al municipiului Alba Iulia, păstorită de către părintele profesor Domin Adam. De asemenea, a oficiat slujba înmormântării pruncei Elena, fiica părintelui Sabin Vodă din parohia „Sfinții Împărați Constantin și Elena” a cartierului *Orizont* din Alba Iulia.

Luni, 27 februarie ❖ În biserica „Pogorârea Sfântului Duh” - Platoul Romanilor din Alba Iulia, a participat la deschiderea Concursul Național de Muzică Psaltică pentru Seminariile și Liceele Teologice din Patriarhia Română, faza mitropolitană, rostind o alocuțiune. Seara, în Catedrala Reîntregirii din Alba Iulia, a oficiat slujba Pavcerniței mari cu Canonul Sfântului Andrei Criteanul. La sfârșit, a rostit o meditație către elevii seminariști, studenții în teologie și credincioșii prezenți, despre deșertăciunea lumii acesteia.

Mărti, 28 februarie ❖ La Centrul eparhial, a filmat un material video pentru promovarea *Museikonului*, noul muzeu al icoanei din Alba Iulia.

A consemnat
Pr. Bogdan Avram
Secretar eparhial

●● Evenimente

Înaltpreasfințitul Arhiepiscop Irineu a oficiat Dumnezeiasca Liturghie la Mănăstirea Râmeț

În prima Duminică a Postului Mare, numită a *Ortodoxiei*, Arhipăstorul Alba Iuliei a slujit la Mănăstirea „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” de la Râmeț, protopopiatul Aiud. În cadrul slujbei, diaconul Marinel Suotean a fost hirotonit preot pe seama parohiei Merișor, protopopiatul Târgu-Mureș.

La finalul Liturghiei, Ierarhul nostru a oficiat slujba Parastasului pentru eroii naționali Horea, Cloșca și Crișan, Avram Iancu, crăișorul munților, și pentru Ioan Teodor Stan, fondatorul Societății „Avram Iancu”. Aceasta este condusă, în pre-

zent, de către domnul profesor Victor Bercea.

Pelerinii s-au bucurat de întâlnirea cu Întâistătătorul lor, care, în cuvântul său de învățătură, i-a îndemnat să înfrunte cu mult curaj for-

țele răului și ale păcatului și să-L mărturisească pe Hristos prin viața lor de fiecare zi, onorându-și, astfel, numele de creștin.

Arhid. Rafael Orzeiu

Arhipăstorul Alba Iuliei a liturghisit în parohia „Buna Vestire” din municipiul Târgu-Mureș

În data de 12 martie, Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Irineu, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, a săvârșit Sfânta Liturghie în biserica „Buna Vestire” - Catedrala mică din muni-

cipiul Târgu-Mureș. Părinții parohi Mihail Pop și Călin Budai îi păstoresc pe enoriașii lor cu hărnicie și cu zel apostolic pilduitor.

Impunătoarea biserică a fost edificată între anii 1926-

1936, din piatră, având o arhitectură deosebită. Principalul ei ctitor a fost Emil Dandea, primarul orașului din acea perioadă. Vitraliile sfântului locaș de închinare au fost lucrate în atelierele Patriarhiei Române, în anul 1960.

Credincioșii mureșeni, adunați în număr foarte mare, s-au bucurat de prezența și de slujirea Ierarhului locului. Frumusețea cultului divin a fost sporită prin cântările liturgice, interpretate cu măiestrie de Grupul psaltic *Anastasios*, dirijat de către protopsaltul Iustinian-Ioachim Simion.

Arhid. Rafael Orzeiu

Înaltpreasfințitul Părinte Irineu a slujit în parohia „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” din orașul Luduș, județul Mureș

În ziua de 15 martie, Întâistătătorul Eparhiei de Alba Iulia a celebrat Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie a Darurilor înaintesfințite în parohia cu hramul „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” din orașul Luduș. Comunitatea este păstorită de către părinții Constantin Savu și Lucian Voșloban, protopop al Protopopiatului Luduș.

În continuare, Arhiepiscopul nostru, însoțit de către părintele protopop, a vizitat Școala Gimnazială „Ioan Vlăduțiu”, Primăria orașului și de asemenea, șantierul de pictură al bisericii cu hramul „Toți Sfin-

gii” din parohia Luduș III, unde păstorește părintele Ilie Dăian.

În acest itinerariu pastoral-misionar, Înaltpreasfinția Sa a fost primit cu multă bucurie și entuziasm de către credincioșii din parohii, elevii

Școlii și angajații Primăriei. Pe toți aceștia i-a îndemnat să fructifice această perioadă a Postului Mare pentru a se primeni atât trupește, cât și sufletește.

Arhid. Rafael Orzeiu

REDACȚIA „CREDINȚA STRĂBUNĂ”

Președinte: Înaltpreasfințitul Părinte IRINEU, Arhiepiscop al Alba Iuliei;
Redactor șef: Pr. Oliviu Botoi;
Redactori: Pr. Nicolae Aloman; Andrei Motora;
Colaboratori: Pr. Petrișor Muntean, Arhid. Rafael Orzeiu, Pr. Ioșif Zoica;

ISSN 1222-2313

Abonamentele se fac la orice Oficiu Poștal din țară sau direct prin mandat poștal pe adresa: ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ ALBA IULIA, str. Mihai Viteazul, nr. 16, specificând pe verso: abonament „CREDINȚA STRĂBUNĂ” pe 2017 și adresa completă sau prin e-mail: editurareintregirea@gmail.com
Prețul unui abonament pe un an este de 20 lei + taxe postale în valoare de 4 lei.

Tiparul executat la
TIPOGRAFIA ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
ALBA IULIA
Concepție grafică și tehnoredactare
Pr. Nicolae Aloman